

[Kristen Amby.]

den Adgang til at udtale sig ved Finanslov- og Tillægsbevillingslovbehandlingerne, som man har her i Landet. Det var derfor maa-ske rimeligt, sagde det ærede Medlem, at man havde Spørgetimer til Gengæld for den Indskrænkning, men i øvrigt havde.

Men det forekommer mig rigtignok, at dette Argument med større Vægt kunde vendes om. Naar man nu her vil indskrænke Taletiden og rimeligvis faar det gennemført, var det vel rimeligt, at man saa til Gengæld gav en udvidet Spørgeret overfor Administrationen. Det er saadan nogle Smaating som, at man overfor et Spørgsmaal, man ingen saglige Indvendinger har at gøre imod, dog siger, at man vil ikke være med, der viser os, at der ligger et ganske bestemt Sindelag, hvad saa det ærede Medlem i øvrigt siger, bagved dette Forslag, nemlig et Sindelag af den Art, at man forsøger her at begrænse Oppositionens frie Taleret.

Man siger, at det gør man ikke. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro var meget ivrig til at forsikre os om, at Oppositionens Ligeret overhovedet ikke begrænsedes. Ministrene var, sagde det ærede Medlem, undergivet de samme Regler. Det er jo ikke rigtigt. Hvad hjælper det, om det nok saa mange Gange staar, at en Minister maa kun tale den og den Tid, naar han et Øjeblik efter, som det rigtig er paapeget af det ærede Medlem Hr. Povlsen, kan forlange Ordet igen. Grundloven har nemlig sørget for at sikre Ministrene en ubegrænset Taleret i dette Ting. Jeg tror, det er rimeligt, at Grundloven har tilsikret Ministrene dette, og derfor synes jeg i og for sig ogsaa, at det er noget urimeligt, som det ærede Medlem Hr. Povlsen siger, at man saa ved en Bestemmelse, som ingen Værdi har, forsøger paa at begrænse Ministrenes Taleret. Men naar det er Tilfældet, saa maa en Opposition anstændigvis kræve en fuldstændig lige Ret.

Naar det ærede Medlem Hr. Vagn Bro argumenterer med Hensyn til Ændringerne i § 23, saaledes at han siger, at overfor en Forespørger er det rimeligt, at Ministeren overhovedet ingen Taletidsbegrænsning er undergivet, heller ikke den, som han i øvrigt, altsaa ved andre Sager, er undergivet, men samtidig hævder, at det er rimeligt, at Forespørgeren er undergivet denne Taletidsbegrænsning, er det i Virkeligheden kun et Udtryk for, at der ikke er lige Ret mellem Opposition og Regeringsmagt.

Et Ting, der frivilligt, uden nogen Nødvendighed — og der er ikke fra nogen Side paavist saglig Nødvendighed for den Indskrænkning, man her paatænker — et

Ting, der frivilligt, uden nogen Nødvendighed beskærer sin frie Ytringsret — og det er det, der her sker, idet det nemlig skal være saaledes, at hvis et Medlem selv mener, at et offentligt Anliggende trænger til at belyses, og det ikke kan ske i den ham tillagte Tid, skal det være afhængigt af Formandens Forgødtbefindende, og det vil til syvende og sidst, saadan som Situationen tidt kan foreligge, sige af den siddende Regerings Velvillie, om et Medlems Udtalelser kan tilstedes at strække sig ud over en vis Tid — et Ting, der frivilligt beslutter sig til at beskære sin Ytringsret, det siger i Virkeligheden, at Oppositionen har ikke samme Ret som Regeringen, idet Ministrene har Lov til, lige saa tidt de vil, at forlange Ordet; det kan man nemlig ikke ifølge Grundloven forhindre dem i.

Et Ting, der gør det, og et Demokrati, som støtter det, har glemt, at Forudsætningen for alle moderne Forfatninger er, at der er en klar Adskillelse mellem de offentlige Myndigheder, saaledes som det oprindelig var tænkt, mellem den udøvende, den lovgivende og den administrerende Myndighed. Men denne Adskillelse hviler i Virkeligheden paa Tanken om Selvstændighed, og en Lovgivningsmyndighed, der skal være selvstændig, skal ikke paa nogen som helst Maade være undergivet Regeringens Villie. Og det er det, dette Forslag tilsigter, som det saa tydeligt kom frem ved det ærede Medlem Hr. Povlsens Udtalelser: at Regeringen kan faa Lov til at faa sine Forslag hurtigt behandlet, det er nemlig Regeringen, der i det store og hele i en given Situation bestemmer, hvor mange Lovforslag der skal behandles.

Jeg ved imidlertid ikke af, at det i og for sig er noget særlig ønskværdigt, at der i en Samling behandles saa umaadelig mange Lovforslag, det er muligt, det var meget bedre, om der behandlede færre, og at disse behandlede grundigere. Jeg tror ikke, Befolkningen har noget imod, at der tales meget herinde, men det, jeg tror, Befolkningen tidt har noget imod, er, at der handles saa hurtigt og overilet, som man gør.

Parlamentarismen hviler paa den Forudsætning, at Argumentet har en selvstændig Værdi. Nu siger man: Vi vil overhovedet ikke begrænse Ytringsfriheden, vi vil kun begrænse Taletiden. Men dette „kun“ betyder, at man i Virkeligheden sætter et stort Spørgsmaal ved det, selve Parlamentarismen hviler paa, nemlig at Argumentet kan overbevise en Modstander. Baade en mindre Sag, men særlig en Sag af almindelig offentlig